

ПРЪСТИТЪ И ВИЛИЦАТА

Вилицата лежеше върху масата и се сърдеше на пръститъ отъ Иванчовата ржка.

— Защо се пъхате въ чинията, — гълчеше ги тя, — ваша работа ли е това?

— А на кого е работа? — питаха дръзко пръститъ.

— На мене. Азъ ще вадя мръвкитъ и залъчитъ, азъ ще ги слагамъ въ устата на Иванча, вие само ще ме държите.

— Защо?

— Защото не е нито прилично, нито хигиенично.

— Брей, много си била културна, — извикаха подигравателно пръститъ. — Че какво нехигиенично има у насъ?

— Всичко, — отговори вилицата. — Първо, Иванчо е малко мързеливъ и рѣдко се мие. А вие какво ли не пипате и кжде ли не се пъхате. Днесъ напримѣръ пипахте една огризана костъ, оплюта отъ мръснитъ мухи. После бъркахте въ една локва, дето преди три дни хвърлиха единъ плъхъ, заразенъ отъ опасна болестъ. При това подъ ноктитъ ви има каль отъ петъ месеци. . .

— Не искаме да те слушаме, бѣбрицо! — закаханиха се пръститъ. — Млъкъ, или ще те хвърлимъ на буницнтo да рѣждясашъ . . .